

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 5Co/727/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4212220181
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 01. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Pribula
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2016:4212220181.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Pribulu a sudcov JUDr. Renáty Pátrovičovej a JUDr. Borisa Minksa, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ s.r.o., IČO: 35 807 598, so sídlom Bratislava, Pribinova 25, (zn: ZE-4731-3913), zastúpený: Fridrich Paľko s.r.o., IČO: 36 864 421, so sídlom Bratislava, Grösslingova 4, proti žalovanému: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, Bratislava, Župné nám. 13, (zn: 39515/2014/34), o zaplatenie majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 27. januára 2015, č. k. 5C/477/2012-44 a proti uzneseniu zo dňa 8. júna 2015, č. k. 5C/477/2012-58, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

II. Napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Nové Zámky (súd prvého stupňa v zmysle § 9 ods. 1 OSP) rozsudkom zo dňa 27. januára 2015, č. k. 5C/477/2012-44 zamietol návrh (správne žalobu, lat. actio, keďže sa týka dvojstranných právnych vzťahov medzi žalobcom a žalovaným). Zamietol aj návrh na prerušenie konania a odporcovi (správne žalovanému) nepriznal náhradu trov konania.

V odôvodnení rozsudku poukázal na to, že žalobca sa svojou žalobou voči žalovanému domáhal zaplatenia sumy vo výške 125,- eur z titulu majetkovej škody a sumy vo výške 464,69 eur z titulu nemajetkovej ujmy, keď poukázal na skutočnosti, v zmysle ktorých ako oprávnený mal navrhnúť zvolenému súdnemu exekútorovi vykonanie exekúcie pre svoju pohľadávku, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere s dlžníkom, pričom exekúcia bola vedená pod spisovou značkou EX 7644/2010. Súdny exekútor podľa procesnej úpravy obsiahnutej v Exekučnom poriadku, najmä podľa ust. § 44 ods. 1 Exekučného poriadku mal predložiť návrh žalobcu (oprávneného) na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom miestne a vecne príslušnému exekučnému súdu - Okresnému súdu Komárno (ďalej aj „exekučný súd“) spolu so žiadosťou o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučný súd túto žiadosť prijal na ďalšie konanie, čím malo dôjsť k zákonnému založeniu jeho povinnosti zaoberať sa danou žiadosťou a rozhodnúť o nej v rámci priznanej právomoci, a to v zákonom ustanovenej dobe. Žalobca poukázal na ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom od 01.06.2011 a tiež v znení účinnom od 01.06.2010 do 31.05.2011. Poukázal na skutočnosť, že disponuje exekučnými titulmi, a to rozsudkami Stáleho rozhodcovského súdu v zmysle zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní a v exekúcii vedenej podľa označených procesných pravidiel je založená povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti, ak je exekučným titulom vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu. Napokon žalobca označil ustanovenie § 44 ods. 2

Exekučného poriadku v znení účinnom od 01.02.2002 do 31.05.2010, podľa ktorého v tomto prípade sa nemal robiť rozdiel medzi exekučnými titulmi a exekučný súd mal mať zákonnú povinnosť rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelení poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti bez ohľadu na to, či exekučným titulom bolo rozhodnutie všeobecného súdu, rozhodnutie rozhodcovského súdu alebo napríklad notárska zápisnica. Exekučný súd napriek tomu, že vec ním prejednávaná nemala vykazovať prvky nadmernej právnej zložitosti a nemala vyžadovať takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu, rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia a vykonanie exekúcie až dňa 16.02.2011, a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia po uplynutí zákonom stanovenej lehoty - omeškanie viac ako 252 dní, pričom nemala existovať okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prietahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia pristúpil až po veľmi dlhej dobe. Nečinnosť exekučného súdu nie je ničím ospravedlniteľná, pretože počas špecifikovaného obdobia nevykonával vo veci také úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa poškodený v predmetnej veci počas súdneho konania mal nachádzať, čo je základným účelom práva zaručeného v článku 48 ods. 2 Ústavy SR. Poškodený sa mal dozvedieť o všetkých okolnostiach priebehu skutkového deja, ktorý vyústil do spôsobenej škody po doručení upovedomenia o začatí exekúcie. Žalobca si z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu uplatňuje náhradu majetkovej škody, ako aj nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorú vyčíslil nasledovne: majetková škoda v celkovej výške 125,- eur predstavujúca náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutí o nej. Žalobca vynaložil v tomto období: na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému sumu 70,- eur; na udržiavanie a správu informačného systému sumu 40,- eur; na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené z vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde sumu 15,- eur. Nemajetková ujma v peniazoch predstavuje sumu 464,69 eur, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného článkom 48 ods. 2 Ústavy SR a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného článkom 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nemá byť dostatočným zadosťučinením, vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, ktorý má byť dôsledkom nesústredenej činnosti súdu takej intenzity, ktorá má za následok zbytočné prietahy v konaní spojené so zásahom do výkonu majetkových práv poškodeného. Márnym plynutím času mali byť reálne ohrozené legitímne očakávania poškodeného, že správnym postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky a taktiež malo dôjsť k vyvolaniu rizík - zánik povinného, zmarenie účelu konania pre stratu kontaktu s povinným, insolvenca povinného. Náhradu nemajetkovej ujmy žalobca vníma ako spravodlivú satisfakciu za údajné konkrétne porušenie jeho zákonných nárokov. Nezákonným zásahom vyvolaná situácia mala ovplyvniť ďalšie podnikateľské postupy navrhovateľa a spôsobiť neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. V ďalšom navrhovateľ poukázal na nálezy Ústavného súdu SR, týkajúce sa primeranosti požadovanej výšky finančného zadosťučinenia vo veci porušovania práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Navrhovateľ si uplatnil ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania sumu 464,69 eur. Navrhovateľ uskutočnil výpočet nároku alikvotným pomerom 55,- eur za každý mesiac z omeškania z činností exekučného súdu, a to práve na základe aplikácie vyššie uvedenej doktríny ústavného súdu teda 660,- eur za rok : 12 mesiacov v roku = 55,- eur za mesiac.

Žalovaný vo vyjadrení k návrhu poukázal na zmätočnosť podania žalobcu, keď v návrhu nie je uvedená spisová značka exekučného konania, chýbajú relevantné údaje ako dátumy doručenia podaní na súd, ktoré majú význam pre posúdenie celej veci, dátumy, kedy sa navrhovateľ dozvedel o vzniku škody, keď odkazuje na exekučný spis, čím dôkaznú povinnosť prenáša na súd, napriek tomu, že dôkazné bremeno znáša sám. Poukázal na skutočnosť, že nie je jasný ani titul nároku na náhradu škody, keď nie je zrejmé, či si uplatňuje z titulu nesprávneho úradného postupu z dôvodu prietahov alebo z dôvodu nerozhodnutia v zákonom stanovenej lehote. Čo sa týka uvádzaných prietahov v konaní, žalobca neuviedol, aké kroky podnikol na odstránenie neželaného stavu, v druhom rade má za to, že všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prietahy v konaní súdu, túto právomoc má iba predseda súdu alebo Ústavný súd SR. V podmienke uplatnenia nároku na súde poukázal na to, že dňa 23.04.2012 boli žalovanému doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie

nároku na náhradu škody zo dňa 23.04.2012 a vzhľadom na to, že dňa 28.09.2012 bol okresnému súdu doručený návrh vo veci, je zrejmé, že žalobca ho nepodal po uplynutí 6-mesačnej lehoty, ale skôr. Ide o predčasne uplatnený nárok na súde. Ministerstvo spravodlivosti SR adresovalo žalobcovi po doručení žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody výzvy na doplnenie žiadostí, napriek tomu žalobca neposkytol žiadnu súčinnosť na predbežné prerokovanie podaných žiadostí a tým zmaril akúkoľvek možnosť predbežne prerokovať nárok na náhradu škody, o ktorého prerokovaní sám požiadal. Ministerstvo spravodlivosti SR ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z.z. preto nárok žalobcu nepovažuje za predbežne prerokovaný. Ďalej uviedol, že ustanovenia zákona č. 514/2003 Z.z. ustanovujú všeobecné podmienky, pri splnení ktorých štát zodpovedá za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci, a to nezákonné rozhodnutia, resp. nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Pre vznik zodpovednosti štátu musia byť splnené všetky tri podmienky súčasne. K nesprávnemu úradnému postupu uviedol, že prax ukázala dávnejšie, že lehota na poverenie exekútora je výraznou prekážkou toho, aby mohli sudy objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie, ak exekučným titulom je notárska zápisnica alebo rozhodcovský rozsudok, najmä v prípadoch existencie dôvodov podľa § 45 ods. 1 písm. c) z.č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní, čo sa prejavilo vo veľkom počte nezákonných exekúcií a zbytočného vzniku trov exekučného konania. Poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ (Asturcom C- 40/08), ktorý nevylučuje posúdenie zmluvnej podmienky aj v exekučnom konaní. Ďalej odporca poukázal na znenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného od 01.06.2011 resp. § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku. Vzhľadom na túto právnu úpravu, ak bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie podaná na súd po 01.06.2011, nárok je v tejto časti neopodstatnený. Ďalej poukázal na znenie ustanovenia § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku pred dňom 01.06.2011. V dôvodovej správe k novelizovanému ustanoveniu § 41 ods. 2 písm. b) Exekučného poriadku je uvedené, že správnosť aplikácie dotknutého ustanovenia na rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul osvedčila svojim autentickým výkladom aj NR SR ako zákonodarný zbor SR. Ustanovenie § 41 ods. 2 písm. b) Exekučného poriadku sa správne aplikoval na rozhodcovské rozsudky aj pred dňom 01.06.2011. Ďalej odporca poukázal na judikatúru ústavného súdu SR sp. zn. I.ÚS 16/02, z ktorého vyplýva, že samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty neznamená automaticky prieťahy v konaní. Zo skutkových okolností, ktoré sa týkajú rozhodovania o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie je zrejmé, že skúmanie vykonateľnosti rozhodcovských rozsudkov si vyžaduje osobitnú právnu úvahu najmä s ohľadom na to, že tieto sa týkajú právnych vzťahov podliehajúcich režimu spotrebiteľských zmlúv. V otázke existencie prieťahov v konaní poukázal žalovaný tiež na § 9 ods. 2 Z.č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom od 01.01.2013 a konštatoval, že žalobca nepreukázal, že by podal sťažnosť na prieťahy, resp. žiadosť o prešetrenie vybavenia sťažnosti, že by existovalo právoplatné rozhodnutie vydané v disciplinárnom konaní právoplatné rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva, či Ústavného súdu SR, ktorými by bolo konštatované porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, preto nie je preukázaný nesprávny úradný postup spočívajúci v existencii prieťahov. Ako vyplýva zo skutkových okolností uvádzaných žalobcom, žalobca sa v niektorých prípadoch o škodu musel dozvedieť v období pred dňom 23.04.2009, teda v prípade, ak mala žalobcovi vzniknúť škoda práve nesprávnym úradným postupom spočívajúcim vo vydaní poverenia na vykonanie exekúcie po uplynutí 15 dňovej lehoty, lehota na uplatnenie tohto nároku začala plynúť od 1. dňa po uplynutí zákonnej lehoty na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie a uplynula po troch rokoch od tohto dňa. Vzhľadom na uvedené žalovaný vzniesol námietku premičania pri každom uplatnenom nároku pri ktorom došlo k uplynutiu 15 dňovej lehoty na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pred dňom 23.04.2009, t.j. tri roky pred dňom, kedy boli odporcovi doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku. Na základe ustálených definícií skutočnej škody a ušlého zisku má žalovaný za to, že žalobca neunesol bremeno tvrdenia tým, že nekonkretizoval, či si uplatňuje skutočnú škodu alebo ušlý zisk, pričom na preukázanie vzniku škody by musel produkovať dôkazy preukazujúce škodu pri každej individuálnej pohľadávke. Požadovať paušálne sumy za všeobecne uvedené činnosti je nesprávne a účelové. S prihliadnutím na charakteristiku podnikateľskej činnosti žalobcu považuje žalovaný za konanie v rozpore s dobrými mravmi, pokiaľ si žalobca uplatňuje nárok na náhradu škody voči štátu, keďže uplatnená škoda mala žalobcovi vzniknúť práve pri spornej a negatívne vnímanej podnikateľskej aktivite žalobcu a poukázal aj na neexistenciu príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a prípadnou škodou. Vzťah príčiny a následku musí byť preto priamy, bezprostredný, neprerušovaný, nestačí ak je iba sprostredkovaný. Vychádzajúc zo základnej charakteristiky príčinnej súvislosti, ako priameho a bezprostredného vzťahu príčiny a následku, nemožno tvrdiť, že žalobcovi vznikla škoda postupom okresného súdu.

Na základe vykonaného dokazovania, a to najmä z exekučného spisu Okresného súdu Komárno 5Er/621/2010 zistil, že dňa 09.06.2010 bola začatá exekúcia na základe návrhu na vykonanie exekúcie, spísaného vo forme zápisnice súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým so sídlom Bratislava, Záhradnícka 62 (ďalej aj exekútor), keď oprávneným je POHOTOVOŠŤ s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, povinným U. T., exekučným titulom je rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zo dňa 09.03.2010 č. SR 00677/10 a predmetom exekúcie bolo vymożenie 2.120,- eur s príslušenstvom. Dňa 04.08.2010 bola exekučnému súdu doručená žiadosť exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. K žiadosti bol pripojený návrh na vykonanie exekúcie, plnomocenstvo udelené oprávneným pre advokátsku kanceláriu Advocate, s.r.o., Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 36 865 141, ako aj vyššie citovaný rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu, zmenka, zmluva o úvere, všeobecné podmienky poskytnutia úveru a výpis oprávneného z obchodného registra. Uznesením exekučného súdu 5Er/621/2010-13 zo dňa 14.01.2011, právoplatné dňa 15.02.2011, bola žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnutá. Následne uznesením OS Komárno č.k. 5Er/621/2010-26 zo dňa 09.08.2011, právoplatné dňa 01.09.2011, bolo exekučné konanie zastavené. Zistený skutkový stav súd prvého stupňa právne posúdil podľa ustanovení § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a zmene niektorých zákonov v znení od 01.01.2009 do 31.12.2010, § 9 ods. 1, 2, § 17 ods. 1, 2 a § 19 ods. 1 citovaného zákona, ako aj podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31.05.2010 ako aj v znení účinnom od 01.06.2010 do 31.05.2011 § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku v znení účinnom od 01.06.2010 do 31.05.2011 a dospel k záveru, že návrh nie je dôvodný. Pri posudzovaní námietky premlčania vznesenej žalovaným súd vychádzal z tej skutočnosti, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 04.08.2010, o ktorej exekučný súd rozhodol dňa 14.01.2011. Uznesenie exekučného súdu 5Er/621/2010-13 zo dňa 14.01.2011 bolo doručené právnenmu zástupcovi oprávneného dňa 28.01.2011, ktorým dňom oprávnený nadobudol poznatky, kedy exekučný súd rozhodoval o žiadosti exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a tým aj o prípadnej škode a jej orientačnom rozsahu, ktorá oprávnenému mala vzniknúť. Žiadosť žalobcu o predbežné prerokovanie nároku bola žalovanému doručená 23.04.2012, exekučný súd vydal citované uznesenie dňa 14.01.2011 a preto má súd za to, že námietka premlčania nie je dôvodná. Všeobecná trojročná premlčacia doba podľa § 101 OZ začala plynúť odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať prvý raz, t.j. od 20.08.2010, ktorý deň nasleduje po dni, na ktorý pripadá 15. deň plynúci od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie exekučnému súdu a uplynula dňa 20.08.2013.

K podmienke uplatnenia nároku na súde, a to predbežnému prerokovaniu nároku na náhradu škody príslušným orgánom v zmysle § 15 a nasledujúci citovaného zákona súd poukázal na to, že v zmysle vyjadrenia žalovaného mu boli dňa 23.04.2012 doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a aj keď už dňa 27.09.2012 bol súdu doručený návrh vo veci samej, a teda nebol podaný po uplynutí 6 mesačnej lehoty, ale skôr, je nepochybné, že ku dňu rozhodovania súdu vo veci samej v tejto právnej veci rozsudkom vyhláseným na pojednávaní dňa 27.01.2015, lehota 6 mesiacov už uplynula.

Súd prvého stupňa konštatoval, že o žiadosti exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenej 15 dňovej lehote, ktorá uplynula dňa 19.08.2010, ale nie každé nedodržanie zákonnej lehoty sa automaticky považuje za porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Súd poukázal na názor Ústavného súdu SR, podľa ktorého porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov nemožno vyvodzovať len zo skutočnosti, že štátny orgán dôsledne nepostupoval v zákonom ustanovených lehotách (nález Ústavného súdu SR z 7. mája 2013, sp. zn. IV. ÚS 471/2012-75). Ďalej je nutné zdôrazniť, že súd vo svojej rozhodovacej činnosti na zákonom ustanovené lehoty síce prihliada, ale ich nedodržanie automaticky nevyvoláva porušenie základného práva podľa čl. 48ods. 2 Ústavy, pretože aj v týchto prípadoch sú rozhodujúce všetky konkrétne okolnosti posudzovanej veci. Porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov v zmysle citovaného článku ústavy nemožno preto vyvodzovať len zo skutočnosti, že štátny orgán dôsledne nepostupoval v zákonom ustanovených lehotách (pozri napr. I. ÚS 86/02). Ústavný súd už v tejto súvislosti uviedol, že pojem „zbytočné prieťahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy (obdobne aj pojem v „primeranej lehote“ obsiahnutý v čl. 6 ods. 1 Dohovoru) je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na v zákone ustanovené lehoty na vykonanie toho - ktorého úkonu súdu alebo iného štátneho orgánu (I. ÚS 70/02). V tejto súvislosti je podotkol, že exekučným titulom v exekúcii bol rozhodcovský rozsudok a s poukazom na ustanovenie § 45 ods. 1, 2 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní aj bez návrhu zastaví súd exekučné konanie v prípade, ak rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie,

ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom. Lehota 15 dní na preskúmanie žiadosti o udelenie poverenia uvedená v § 44 ods. 2 v spojení s § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku v znení do 01.06.2011 je extrémne krátka na to, aby exekučný súd predložený rozhodcovský rozsudok náležite preskúmal z hľadiska formálnych a materiálnych predpokladov vedenia exekúcie a spôsobilosti exekučného titulu. Pokiaľ oprávnený označí za exekučný titul rozsudok rozhodcovského súdu, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzatvorenej rozhodcovskej zmluvy (uznesenie NS SR sp.zn. Cdo 143/2011 z 18.12.2012). Je oprávnený a zároveň povinný skúmať existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy a v prípade zisteného nedostatku konštatovať rozpor rozhodcovského rozsudku so zákonom, znamenajúci materiálnu nevykonateľnosť exekučného titulu. Takýmto postupom exekučný súd napĺňa príkaz vyplývajúci z princípu ochrany práv spotrebiteľa (uznesenie NS SR sp. zn. 6Cdo1/2012 z 21.03.2012). Z vyššie uvedených dôvodov súd uviedol, že postup exekučného súdu vzhľadom na osobitný charakter exekučného konania, nie je možné považovať za nesprávny úradný postup. Z aktuálnej rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uvedenej v predchádzajúcej časti odôvodnenia vyplýva oprávnenie exekučnému súdu skúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzatvorenej rozhodcovskej zmluvy, pri ktorej si exekučný súd vyhodnocuje jej prípadnú neplatnosť. Súčasťou exekučného spisu Okresného súdu Komárno 5Er/621/2010 je aj zmluva o úvere zo dňa 25.03.2009 uzatvorená medzi oprávneným (žalobcom) a povinným, keď exekučný súd bol oprávnený skúmať exekučný titul aj vo vzťahu k zmluve o úvere a zároveň brať do úvahy ustanovenia § 45 ods. 1, 2 Zákona o rozhodcovskom konaní. Súd opakovane, že obzvlášť pri spotrebiteľských veciach, je 15 dňová lehota na preskúmanie žiadosti o udelenie poverenia uvedená v § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31.05.2011 mimoriadne krátka na to, aby exekučný súd predložený rozhodcovský rozsudok náležite preskúmal z hľadiska formálnych a materiálnych predpokladov vedenia exekúcie a spôsobilosti exekučného titulu. Konštatoval, že nie je splnený prvý predpoklad zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, ktorým je nesprávny úradný postup. V záujme hospodárnosti konania sa súd ďalším predpokladom, ktorým je existencia škody vôbec nezaoberal. Splnený však nemôže byť ani posledný predpoklad, ktorým je príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a škodou, pretože nesprávny úradný postup zistený nebol.

Ďalej prvostupňový súd uviedol, že žalobca vo svojom podaní zo dňa 23.01.2015 navrhol prerušiť konanie vo veci na základe ustanovenia § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. z dôvodu, že pred Okresným súdom Prešov prebieha konanie č.k. 7C/6/2010 o náhradu škody pre porušenie práva Európskej únie, ktorého sa mal dopustiť uvedený súd v exekučnom konaní na základe neprijateľnej rozhodcovskej doložky, v ktorom sa vymohlo plnenie na základe neprijateľnej zmluvnej podmienky a v rozpore so zákonmi schválenými z dôvodu transpozície smerníc EÚ zameranými na ochranu spotrebiteľa. Svoj návrh odôvodňoval tým, že zodpovedanie prejudiciálnych otázok, ktoré navrhla položiť žalovaná (Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR) v spomínanom súdnom konaní Súdny dvorom Európskej únie má pre ďalší priebeh a rozhodovanie v konaní zásadný význam, nakoľko pre vznik nároku na náhradu škody má fundamentálny význam posúdenie správnosti postupu exekučného súdu pri vydaní poverenia na výkon exekúcie na podklade rozsudku rozhodcovského súdu. Predmetom navrhnutých prejudiciálnych otázok je vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú porušením komunitárneho práva nečinnosťou orgánov štátu pri výkone verejnej moci pri súčasnej nečinnosti a nezáujme poškodeného na hájení svojich práv, vzájomný vzťah medzi zodpovednosťou za škodu a zodpovednosťou za bezdôvodné obohatenie a posúdenie otázky, či má byť prednostne uplatňovaným nárok na náhradu škody škodu voči štátu alebo nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia voči tretiemu subjektu, ktorý sa v dôsledku porušenia komunitárneho práva orgánom štátu pri výkone verejnej moci bezdôvodne obohatil.

S poukazom na predmet tohto konania - náhrada škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej prietiahmi exekučného súdu pri rozhodovaní o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, nemal súd za preukázané, že zodpovedanie vyššie uvedených otázok má relevanciu pre toto konanie. Prerušenie konania je v takomto prípade v rozpore s požiadavkou rýchlej a účinnej ochrany práv účastníkov konania, zakotvanej o.i. v § 6 a § 100 ods. 1 O.s.p. Vzhľadom k dôvodom zamietnutia žaloby uvádzaným vyššie má súd za to, že v danom prípade nie sú dôvody na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p., pretože zodpovedanie prejudiciálnych otázok, na ktoré žalobca poukazuje, nemá význam pre rozhodnutie v tomto konaní, nakoľko odpovede na predmetné otázky nemajú vplyv na právne posúdenie tohto prípadu, a teda ani na vydanie ani odôvodnenie tohto rozsudku, ktorým bola žaloba zamietnutá z dôvodov absencie predpokladov zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Ustanovenie § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. navyše upravuje prípady, kedy súd môže fakultatívne (ak neurobí iné vhodné opatrenia) prerušiť konanie z dôvodu riešenia otázok potenciálne významných pre

rozhodnutie súdu, pričom sa jedná o také otázky, ktoré by si súd v rámci rozhodnutia veci mohol posúdiť a vyriešiť sám. Konanie pred Súdny dvorom Európskej únie však nie je svojou povahou konaním, v ktorom sa rieši otázka predpokladaná § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p., t.j. taká, ktorú si súd môže vyriešiť sám, a teda tu absentuje možnosť súdu urobiť iné vhodné opatrenia. Tým nie je splnený primárny predpoklad na prerušenie konania podľa uvedeného ustanovenia, ktorým je prvok fakultatívnosti postupu súdu. Napokon súd nemal na základe podania žalobcu za preukázané, či sa samotné konanie o prejudiciálnych otázkach pred Súdny dvorom Európskej únie vôbec začalo, nakoľko žalobca predložil len uznesenie spomínaného súdu, na ktorom absentuje doložka právoplatnosti, pričom z činnosti súdu je známe, že proti uvedenému rozhodnutiu bolo podané odvolanie, a teda nie je vôbec isté, či sa takéto konanie o prejudiciálnych otázkach vôbec začne.

O trovách konania rozhodol prvostupňový súd s poukazom na § 142 ods. 1 O.s.p. a úspešnému žalovanému v konaní nepriznal náhradu trov konania, pretože mu žiadne nevznikli.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie, domáhajúc sa ním jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Dôvodil, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 OSP - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (§ 205 ods. 2 písm. a/ OSP v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/ OSP), súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav (§ 205 ods. 2 písm. a/ OSP v spojení s § 221 ods. 1 písm. h/ OSP), nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 205 ods. 2 písm. c/ OSP) a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ OSP). Zásadne namietal skutočnosť, že súd prvého stupňa rozhodol v merite veci na základe (a s použitím) „inšpirácie“ novou právnou úpravou obsiahnutou v ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z..

V právnom štáte a osobitne v spravodlivom súdnom konaní nie je možné, aby súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenia zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stala súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom, čo došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu. Ak súd založil svoje rozhodnutie na takejto neprípustnej interpretácii, dopustil sa nesústreďeného postupu, ktorý má dôsledok v nesprávnosti súdneho rozhodnutia. Zdôraznil, že súd bol jednoznačne pri svojom rozhodovaní viazaný ust. § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom pred prijatím zákona č. 412/2012 Z. z. a nemohol interpretovať toto ustanovenie prostredníctvom ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení zákona č. 412/2012 Z. z. Súd svojím rozhodnutím de iure a de facto aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné. Namietal, že súd vôbec nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty. Právna neistota existuje vždy do času, kým nedôjde ku konečnému rozhodnutiu. V danom prípade zákonodarca vytvoril legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty. Exekučný súd však ignoroval túto legitímnu sféru, na čo nemal zo zákona oprávnenie a posunul trvanie právnej neistoty do času, ktorý je z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný. Exekučný súd rozhodoval o udelení poverenia na vykonanie exekúcie s čím nemal nič spoločné rozhodcovský súd. Právna istota ohľadom riadneho výkonu exekúcie nemohla byť odstránená rozhodnutím rozhodcovského súdu, ale len súdu exekučného.

Ďalej dôvodil tým, že súdu neprislúcha polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami a jeho povinnosťou je aplikovať platné právo a navyše jeho úvahy negujú stabilizovanú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, ktorá je základom štandardu ochrany základných práv v Európe, teda aj práva na spravodlivý súdny proces a osobitne práva na prerokovanie veci v primeranom čase. Štrasburský súd opakovanie uviedol, že zodpovednosť štátu za prieťahy v konaní vzniká aj vtedy, ak súdy konajú náležite, ale dĺžku konania ovplyvňujú mimosúdne faktory, ako napr. rozsah nevybavenej súdnej agendy, nárast ekonomickej trestnej činnosti atď. Štrasburský súd tiež uviedol: „Dohovor zaväzuje zmluvné štáty, aby organizovali svoj právny poriadok spôsobom vyhovujúcim požiadavkám čl. 6 ods. 1, ktorý zahŕňa aj právo na rozhodnutie veci v primeranej lehote.“ Súd, ale ani samotný štát neprijal žiadne opatrenia na riešenie vzniknutej kritickej situácie a nedostatok takýchto opatrení nemôže byť dávaný za vinu žalobcovi a to v tejto forme, že on nepresadzoval svoj pozitívny záväzok vo vzťahu k právu na prerokovanie veci v primeranej lehote. Žalobca takýto záväzok nemá a nechápe, aký dopad môže mať na výsledok konania skutočnosť, že súd vyjadril svoje presvedčenie o rozpore exekučného titulu so zákonom. Ide o prejav nesústreďenej činnosti súdu, kedy súd vyhodnocoval skutočnosti, ktoré s predmetom konania nesúviseli.

Namietal, že predložil ako dôkaz o vzniku škody znalecký posudok č. 1/2014, ktorý vypracoval Znalecký ústav Ekonomickej univerzity v Bratislave. Týmto znaleckým posudkom bolo preukázané, že nesprávny úradný postup mal na žalobcu negatívny dopad a objektívne spôsobil zníženie jeho majetku, a to v posudku určenej výške. Ak prvostupňový súd vo svojom odôvodnení rozsudku konštatoval, že žalobca

nepreukázal, že by mu postupom exekučného súdu vznikla akákoľvek škoda, pričom uviedol, že bližšie nešpecifikoval jednotlivé náklady vynaložené na správu a vedenie pohľadávky počas obdobia omeškania exekučného súdu, keďže určenie výšky majetkovej škody v žalobe nie je dôkazom o jej vzniku, potom súd nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s predloženým znaleckým posudkom. Zo znaleckého posudku jednoznačne vyplýva, ktoré náklady boli žalobcom vynaložené v súvislosti so správou a vedením pohľadávky. Súčasťou znaleckého posudku sú prílohy, ktoré v príčinnej súvislosti s omeškaním exekučného súdu predstavujú podrobný prehľad o vynaložených mzdových nákladoch, nákladoch na tlač, nákladoch na úpravu informačného systému, nákladov na poštovné a nákladov na telekomunikačné služby. Mal za to, že v konaní boli preukázané všetky zákonné podmienky pre vznik nároku na náhradu škodu, a to vznik škody, existencia nesprávneho úradného postupu a príčinná súvislosť medzi škodovou udalosťou a škodou. V tomto konaní tak bolo potrebné rozhodnúť v súlade so žalobným petítom. Okrem iného namietal, že ak bol súdu doručený v čase predchádzajúcom nariadenému súdnemu pojednávaniu návrh žalobcu na prerušenie konania z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke, ktorou je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd na základe ústavnej sťažnosti podanej na Ústavnom súde SR, bol súd povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu osobitne rozhodnúť. V tomto smere poukázal na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/174/2014.

II.

Po podaní odvolania súd prvého stupňa uznesením zo dňa 08.06.2015, č. k. 5C/477/2012-58 uložil žalobcovi, aby v lehote 10 dní od doručenia uznesenia zaplatil súdny poplatok za odvolanie a za elektronické podanie, ktorý je 23,- eur v zmysle položky 7a a 20a sadzobníka súdnych poplatkov v spojení s § 2 ods. 2 zákona č. 71/92 Zb. Žalobcu poučil, že ak sa poplatok v stanovenej lehote nezaplatí, súd ho bude vymáhať.

Proti tomuto uzneseniu na úhradu súdneho poplatku za odvolanie podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie, žiadajúc odvolací súd, aby napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa v celom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Poznamenal, že rozhodnutie súdu prvého stupňa neobsahuje žiadne dôvody, a to skutkové ani právne, ktoré viedli súd k vydaniu predmetného rozhodnutia. Nedostatok odôvodnenia ako dôvod na zrušenie uznesenia o uložení povinnosti zaplatiť poplatok za odvolanie podľa položky 7a) konštatoval v množstve vecí napr. Krajský súd v Žiline ako v konaní sp. zn. 8Co/295/2013. Vyrušený poplatok vo výške 20,- eur za podané odvolanie, avšak tento poplatok sa vyrubuje za žalobu na náhradu škody spôsobenej nezákonným úradným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Z uvedeného mal teda za preukázané, že spoplatneniu podlieha len podanie žaloby na náhradu škody a nepodliehajú mu ďalšie úkony vo veci samej ako odvolanie, dovolanie a pod. V súvislosti s uvedeným poukázal na dôvodovú správu k vládnemu návrhu zákona, ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 145/1995 Z. z. o správnych poplatkoch, čl. II k bodu 3. Poukázal na to, že podľa pozmeňujúceho návrhu k vládnemu návrhu zákona sa v nadväznosti na zrušenie vecného oslobodenia pri žalobách na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom sa navrhlo zaviesť paušálny súdny poplatok pre tieto žaloby vo výške 20,- eur, čím sa jednak čiastočne zohľadňuje účel vládneho návrhu a súčasne sa zlepšuje v porovnaní s vládnym návrhom prístupu k spravodlivosti v týchto veciach, pretože sa nebude vyberať poplatok podľa percentuálnej sadzby (položka 1), ale práve ako paušálny poplatok, ktorý je podstatne nižší. V tomto smere dodal, že v predmetnej veci podal odvolanie proti rozsudku a nie žalobu. Súd teda nie je oprávnený svojvoľne rozširovať okruh úkonov podliehajúcich súdnemu poplatku, a preto nemal byť vyzvaný na zaplatenie súdneho poplatku za podané odvolanie. Vyššie uvedené závery považoval za súladné s publikovaným rozhodnutím všeobecného významu, a to rozsudkom Najvyššieho súdu SR z 29. marca 2007, sp. zn. 4 Cdo 39/2007. Taktiež ani v prílohe zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch nie je jasne a jednoznačne stanovená poplatková povinnosť za podanie odvolania voči rozhodnutiu súdu o žalobe na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. Takýmto konaním súdu mu bola v rozpore so zákonom o súdnych poplatkoch uložená poplatková povinnosť v prípade, kde ju nemal. Takéto konanie súdu považoval za zásah do základného práva žalobcu na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 12 ods. 1 a čl. 13 ods. 1 písm. a/ Ústavy SR. Poznamenal, že v § 1 zákona o súdnych poplatkoch je vyjadrená ústavná zásada vyplývajúca z čl. 59 ods. 2 Ústavy, podľa ktorej dane a poplatky možno ukladať zákonom alebo na základe zákona. Súdny teda vyberajú súdne poplatky za jednotlivé úkony alebo konanie súdov, ak sa vykonávajú za návrh a za úkony štátnej správy súdov a prokuratúry uvedené v sadzobníku súdnych poplatkov a poplatku za výpis z registra trestov. V tejto súvislosti zdôraznil, že použitie analógie legis je v prípadoch vyrubenia súdneho poplatku vzhľadom na

čl. 59 ods. 2 Ústavy SR vylúčené. S poukazom na uvedené, ak je účastníkovi konania v rozpore so zákon č. 71/1992 Zb. ukladaná poplatková povinnosť tam, kde ju nemá, predstavuje takýto zásah zo strany štátu spravidla i zásah do jeho základného práva na súdnu ochranu ako aj práva upraveného čl. 12 ods. 1 a čl. 13 ods. 1 písm. a/ Ústavy SR. Domnieval sa, že súd je pri výkone svojej rozhodovacej právomoci viazaný čl. 2 ods. 2, a teda platí, že môže konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Navyše dodal, že podľa ust. § 18ca ZoSP z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30.09.2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30.09.2012, i keď sa stanú splatnými po 30.09.2012. V danom prípade bola žaloba žalobcom podaná pred 01.10.2012 a konanie teda začalo pred účinnosťou zákona č. 286/2012 Z. z., a preto je nutné v súvislosti s podaným odvolaním aplikovať právny stav platný do 30.09.2012. Do 30.09.2012 bolo podľa ust. § 4 ods. 1 písm. k/ ZoSP konanie vo veciach náhrad škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom od poplatku vecne oslobodené. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Okresného súdu Komárno sp. zn. 8C/842/2012 zo dňa 16.10.2013 a uznesenie Okresného súdu Rimavská Sobota sp. zn. 16C/174/2012 zo dňa 03.01.2014.

Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, ďalej len „OSP“), po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou - účastníkom konania včas (§ 201 a § 204 OSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 201 OSP), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 205 ods. 1 OSP) a že odvolateľ v odvolaní použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 205 ods. 2 písm. a/, c/ a f/ OSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 OSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2), keď deň vyhlásenia rozsudku bol zverejnený na úradnej tabuli súdu najmenej päť dní pred jeho vyhlásením (§ 156 ods. 3 v spojení s § 211 ods. 2 OSP) a v elektronickej podobe na webovej stránke súdu v ten istý deň ako bol vyvesený na úradnej tabuli (§ 21 ods. 2 vyhl. č. 543/2005 Z. z.), dospel k záveru, že odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 27. januára 2015, č. k. 5C/477/2012-44 nie je dôvodné, keďže napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je vo výroku vecne správny, preto ho podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

Za nedôvodné považoval odvolací súd aj odvolanie žalobcu proti napadnutému uzneseniu súdu prvého stupňa zo dňa 08.06.2015, č. k. 5C/477/2012-58.

Ad I.

Podľa § 219 ods. 1 OSP odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 OSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Podľa § 3 ods. 1 písm. d/ zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom do 31.12.2012, teda v čase, kedy malo dôjsť k spôsobeniu škody (ďalej len citovaný zákon), štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení do 31.12.2012, štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa ods. 2, právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 15 ods. 1 citovaného zákona nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len „žiadosť“) s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa § 16 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení do 31.12.2012, ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Podľa ods. 2 tohto ustanovenia, každý je povinný bez zbytočného odkladu na požiadanie príslušného orgánu, ktorý koná v mene štátu, písomne oznámiť skutočnosti, ktoré majú význam pre predbežné prerokovanie nároku.

Podľa § 17 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa ods. 2 tohto ustanovenia, v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na: a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote a d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení (§ 17 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z. z.).

Základnou podmienkou zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom do 31.12.2012, teda v čase, kedy malo dôjsť k spôsobeniu škody, je, aby škoda bola spôsobená pri výkone verejnej moci orgánom, ktorý vykonáva verejnú moc niektorým zo spôsobov v zákone špecifikovaným, druhým predpokladom je vznik škody alebo nemajetkovej ujmy a treťou podmienkou je, aby medzi konaním, ktoré viedlo k vzniku škody a samotnou škodou, bola daná priama príčinná súvislosť. Dôkazné bremeno na preukázanie splnenia týchto podmienok znáša poškodený a ak ich preukáže, štát sa svojej zodpovednosti zbaviť nemôže, keďže zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci má charakter objektívnej zodpovednosti bez ohľadu na zavinenie. Z hľadiska spôsobu, akým bola škoda spôsobená, zákon rozlišuje základné dva okruhy zodpovednosti za škodu a to zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím (§ 5 a § 6) a zodpovednosť za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom (§ 9). Zároveň je samostatne upravená zodpovednosť štátu za rozhodnutie o zatknutí, zadržaní alebo inom pozbavení osobnej slobody (§ 7), a tiež za rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo o väzbe (§ 8). Aj keď zákon explicitne nedefinuje pojem „nesprávny úradný postup“, vo všeobecnosti za takýto možno považovať porušenie pravidiel predpísaných právnymi normami pre konanie štátneho orgánu pri jeho činnosti súvisiacej s výkonom verejnej moci, ktorý sa dotýka individuálnych práv a povinností účastníkov daného konania. Z ust. § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. vyplýva, že za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť takéhoto orgánu, zbytočné prietahy v konaní, ako aj iný nezákonný zásah do práv a právom chránených záujmov fyzických a právnických osôb. Rozhodovanie o náhrade škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je závislé od posúdenia príčinnej súvislosti medzi týmto postupom a vzniknutou škodou ako jedným z rozhodujúcich predpokladov pre vznik škody. Pôjde teda najmä o objasnenie príčin, ktoré viedli k určitému výsledku a o starostlivé zváženie všetkých príčinných súvislostí. Z hľadiska objektívnej zodpovednosti štátu ide o vzťah príčinnej súvislosti vtedy, ak škoda vznikla následkom škodovej udalosti, a preto nesprávny postup orgánu štátu musí byť vždy so vznikom škody vo vzťahu príčiny a následku. V predmetnej preskúmvanej veci prvostupňový súd správne postupoval, keď v konaní posudzoval existenciu predpokladov zodpovednosti žalovaného za škodu, ktorej náhradu si žalobca uplatnil voči žalovanému, správne zistil skutkový stav veci a vyvodil z neho i správny právny záver. V konaní bolo nesporne preukázané z obsahu spisu Okresného súdu Komárno sp. zn. 5Er/621/2010, že Okresnému súdu Komárno ako exekučnému súdu bola dňa 04.08.2010 doručená žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, na návrh oprávneného Pohotovosť, s.r.o., proti povinnej U. T., o vymoženie 2.120,- eur s príslušenstvom na základe exekučného titulu, ktorým bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a.s., Bratislava zo dňa 09.03.2010 sp. zn. SR 00677/10. Exekučný súd uznesením zo dňa 14.01.2011, č.k. 5Er/621/2010-26 žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol a toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť 15.02.2011. Ďalším uznesením exekučného súdu zo dňa 09.08.2011, č. k. 5Er/621/2010-26 bolo exekučné konanie zastavené a toto uznesenie sa stalo právoplatným dňa 01.09.2011. Žalobca zastával názor, že takýto postup exekučného súdu vykazuje znaky nesprávneho úradného postupu, keď k rozhodnutiu exekučného súdu o žiadosti súdneho exekútora došlo po uplynutí zákonnej 15-dňovej lehoty s omeškaním viac ako 252 dní, čo však nebolo preukázané takého omeškanie, ako to vyplýva z predchádzajúceho textu tohto odôvodnenia rozsudku. zložitost' veci a potrebu spolupráce s účastníkmi konania hodnotiť ako prietahy v konaní.

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom od 01.06.2010 súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal

exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Odvolací súd je toho právneho názoru, že zo zhora uvedeného ustanovenia Exekučného poriadku vyplýva záver, podľa ktorého 15-dňová lehota od doručenia žiadosti exekútora pre exekučný súd sa vzťahovala len na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie. Prejav vôle vyjadrený v právnej norme je totiž potrebné ozrejmiť výkladovými metódami, ktoré zachovávajú autenticitu sledovaného zámeru, čo umožňuje výklad doslovný, gramatický a systematický, pričom niet dôvodu pre použitie analógie. V tejto súvislosti je zvlášť významné, že úmyslom zákonodarcu bolo práve zefektívnenie exekučného konania v snahe dosiahnuť, aby poverenie na vykonanie exekúcie nebolo zdržiavané nečinnosťou exekučného súdu a tak prispieť k lepšej vymožitelnosti práva. Táto požiadavka však stráca svoj základný význam a opodstatnenosť v prípade, že niet exekučného titulu pre jeho rozpor so zákonom ako materiálneho predpokladu každej exekúcie. Neznamená to však, že i vtedy exekučné konanie nemusí naplniť právo účastníka na prejednanie vecí v primeranej lehote a bez zbytočných prieťahov vyplývajúce z čl. 48 ods. 2 ústavy a článku 6 ods. 1 Dohovoru, aby sa tak odstránil stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Pokiaľ by ale zákonodarca mal úmysel, aby 15-dňová lehota exekučného súdu sa vzťahovala aj na rozhodnutie, ktorým zamietne žiadosť exekútora o udelenie poverenia, bol by to explicitne zakotvil spôsobom ako v niektorých ďalších ustanoveniach Exekučného poriadku, napr. v ust. § 44 ods. 8, § 50 ods. 2 Exekučného poriadku, v ktorých uložil exekučnému súdu rozhodnúť (či už pozitívne alebo negatívne) v tam stanovenej lehote na rozdiel od ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, kde uložil exekučnému súdu do 15 dní od doručenia žiadosti „poveriť“ exekútora, aby exekúciu vykonal. Obdobnú paralelu možno nájsť i v odvolaní proti rozhodnutiam v exekučnom konaní, ktoré v zásade nie je prípustné (§ 202 ods. 2 OSP), pokiaľ Exekučný poriadok výslovne vo svojich ustanoveniach nezakotvuje, že odvolanie prípustné je a taktiež i v ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku (napr. § 16 ods. 1, § 75 ods. 4, 5, § 92 ods. 5, § 95 ods. 3 atď.), ktoré sa na exekučné konanie použijú, ak Exekučný poriadok neustanovuje inak (§ 251 ods. 4 OSP). S ohľadom na cieľ a zásady Exekučného poriadku, na ktorých je budovaný, preto jeho ust. § 44 ods. 2 nie je možné interpretovať rozširujúcim spôsobom tak, ako to argumentuje žalobca. Vychádzajúc z týchto záverov v danej veci s ohľadom na skutočnosť, že žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučným súdom zamietnutá, nedošlo tak z jeho strany k porušeniu povinnosti vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote. Odvolací súd poukazuje aj na to, že v exekučnom konaní neboli preukázané žalobcom avizované zbytočné prieťahy, ktoré tvrdenie podliehalo prieskumnej činnosti súdu z hľadiska platnej právnej úpravy § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. v čase vzniku zodpovednostného vzťahu, na čo odvolateľ dôvodne poukazuje. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti, aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Právo každého na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu, zakotvuje i čl. 6 ods. 1 prvej vety Dohovoru. V zmysle rozhodovacej praxe Ústavného súdu SR pri rozhodovaní, či vo veci došlo k prieťahom v konaní, sa zohľadňujú tri kritéria, ktorými sú: právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka konania a spôsob, akým súd v konaní postupoval. Pojem „zbytočné prieťahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na lehoty uvedené v zákone, ale s ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa aj v týchto prípadoch postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy. Z hľadiska týchto kritérií je v tejto veci významné, že žiadosť súdneho exekútora bola doručená exekučnému súdu dňa 04.08.2010 a exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok zaväzujúci povinného na plnenie z titulu spotrebiteľskej úverovej zmluvy. V nadväznosti na tento exekučný titul exekučný súd viazaný ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, návrh súdneho exekútora zamietol 14.01.2011, takže rozhodol v primeranej lehote zodpovedajúcej obvyklej rozhodovacej praxi súdov a zákonom predpokladaným spôsobom.

Pretože nebol preukázaný základný predpoklad pre vydanie rozhodnutia o náhrade škody a to nesprávny úradný postup exekučného súdu, potom sa prvostupňový súd správne ani nemusel a nezaoberal znaleckým posudkom o vyčíslení výšky majetkovej škody a nemajetkovej ujmy. Za vecne správne považuje aj odvolací súd rozhodnutie prvostupňového súdu v časti výroku o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania a s odôvodnením prvostupňového rozhodnutia sa plne stotožňuje.

Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

Ad II.

Pokiaľ ide o napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa o uložení povinnosti žalobcovi zaplatiť súdny poplatok za podané odvolanie aj toto rozhodnutie odvolací súd považuje za vecne správne, a preto ho podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

Odvolací súd sa stotožňuje s napadnutým uznesením prvostupňového súdu a k námietkam žalobcu že napadnuté uznesenie neobsahuje žiadne dôvody, preto je nepreskúmateľné, odvolací súd poznamenáva, že aj keď riadne odôvodnenie uznesenia, rovnako ako rozsudku, je súčasťou základného práva účastníka súdneho konania na súdnu ochranu a s ňou súvisiaceho práva na spravodlivý proces podľa článku 46 ods. 1 a článku 48 ods. 2 Ústavy SR, stručné odôvodnenie rozhodnutia o poplatkovej povinnosti spočívajúce len v uvedení, že ide o súdny poplatok za podané odvolanie s uvedením konkrétnej položky sadzobníka súdnych poplatkov v konkrétnej veci a príslušných zákonných ustanovení zákona o súdnych poplatkoch vyhovuje požiadavke dostatočného odôvodnenia rozhodnutia v zmysle § 157 ods. 2 v spojení s § 167 ods. 2 OSP a nenapíňa intenzitu odňatia možnosti konať pred súdom z dôvodu nedostatočného odôvodnenia napadnutého uznesenia. Podstatou súdneho rozhodovania je totiž poskytovanie materiálnej právnej ochrany dotknutých práv, a nie prepätý formalizmus pri koncipovaní súdneho rozhodnutia.

K námietke, že spoplatneniu podlieha len podanie žaloby na náhradu škody, ale spoplatneniu nepodliehajú ďalšie úkony vo veci samej, ako sú odvolanie a dovolanie, odvolací súd dodáva, že tento právny názor žalobcu neberie na zreteľ ustanovenia Zákona o súdnych poplatkoch, a to § 2 ods. 4 tohto zákona, podľa ktorého poplatníkom je ten, kto podal odvolanie a ten, kto podal dovolanie, § 5 ods. 1 písm. a), podľa ktorého poplatková povinnosť vzniká podaním odvolania a dovolania a § 6 ods. 2, podľa ktorého sa poplatok podľa rovnakej sadzby vyberá aj v odvolacom konaní vo veci samej a poplatok za dovolanie sa vyberá vo výške dvojnásobku poplatku ustanoveného v sadzobníku. Výklad žalobcu je účelový, je v rozpore so zákonom i zámerom zákonodarcu a viedol by k záveru, že v podstate žiadne odvolacie konanie, prípadne dovolacie konanie by nepodliehalo súdnemu poplatku, keďže poplatková povinnosť za odvolanie, či dovolanie voči žiadnej žalobe v sadzobníku súdnych poplatkov uvedená nie je. Rozhodnutím súdu prvého stupňa nedošlo k svojvoľnému rozširovaniu okruhu úkonov podliehajúcich súdnemu poplatku a použitiu analógie legis pri vyrubení súdneho poplatku, pretože prvostupňový súd iba aplikoval ustanovenia Zákona o súdnych poplatkoch.

K argumentácii žalobcu v odvolaní s poukazom na rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo 39/2007, odvolací súd uvádza, že z uvedeného rozsudku najvyššieho súdu vyplýva, že pokiaľ nie je stanovená sadzba súdneho poplatku za určitý druh konania v sadzobníku, teda pokiaľ určité konanie nie je ako poplatkový úkon uvedené v sadzobníku, v rámci tohto konania nevzniká ani poplatková povinnosť za odvolacie konanie. V danom prípade však už v čase podania odvolania poplatková povinnosť za tento druh konania - žaloba na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom, bola stanovená. K prechodnému ustanoveniu § 18ca odvolací súd ešte dodáva, že toto ustanovenie stanovuje, že z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30.09.2012, i keď sa stanú splatnými po 30.09.2012 sa vyberú poplatky podľa predpisov účinných do 30.09.2012. Keďže v danej veci bolo odvolanie podané dňa 26.03.2015 a v prípade uznesenia súdu prvého stupňa zo dňa 08.06.2015, č.k. 5C/477/2012-58 išlo o súdny poplatok za odvolacie konanie, teda tento opravný prostriedok bol podaný až po 30.09.2012, nešlo ani o úkon, ani o konanie začaté do 30.09.2012, preto ak súd prvého stupňa vyrubil žalobcovi za podané odvolanie súdny poplatok podľa položky 7 písm. a) sadzobníka súdnych poplatkov, je jeho rozhodnutie vecne správne, preto odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 OSP ako vecne správne potvrdil.

Záverom odvolací súd poukazuje aj na Stanovisko občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 3. decembra 2015 k otázke vzniku poplatkovej povinnosti v odvolacom a dovolacom konaní, ak v čase podania žaloby bolo konanie oslobodené od súdneho poplatku v zmysle § 4 ods. 1 písm. k/ zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov. V tomto stanovisku najvyšší súd uvádza, že „Ak bolo odvolanie (dovolanie) podané po 30. septembri 2012, vzťahuje sa na poplatkovú povinnosť v odvolacom (dovolacom) konaní právna úprava účinná od 1. októbra 2012, i keď konanie vo veci samej na súde prvého stupňa začalo pred 30. septembrom 2012.“ Ďalej sa v uvedenom stanovisku poukazuje na to, že „Občianske súdne konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom bolo podľa § 4 ods. 1 písm. k/ zákona č. 71/1992 Zb. v znení pred 1. októbrom 2012 ex lege vecne oslobodené od súdneho poplatku. Zákom č. 286/2012 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 145/1995 Z.z. o správnych poplatkoch v znení neskorších právnych predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony (ďalej len „zákon č. 286/2012 Z.z.“), došlo k novelizácii zákona č. 71/1992

Zb., ktorou bolo s účinnosťou od 1. októbra 2012 vypustené ustanovenie § 4 ods. 1 písm. k/ zákona č. 71/1992 Zb.

Z intertemporálneho (prechodného) ustanovenia § 18ca zákona č. 71/1992 Zb. vyplýva, že z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. septembra 2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. septembra 2012, i keď sa stanú splatnými po tomto dni. Pri výklade tohto ustanovenia treba vychádzať z celého kontextu zákona č. 71/1992 Zb. a použiť definície pojmu poplatkový úkon (§ 1 zákona č. 71/1992 Zb.), ako aj vznik poplatkovej povinnosti (§ 5 zákona č. 71/1992 Zb.) a ostatné pojmy používané v zákone č. 71/1992 Zb. Stanoviská a rozhodnutia vo veciach občianskoprávných Zbierka stanovísk NS a súdov SR 1/2016 .Ak bol poplatkový úkon navrhnutý, alebo ak je v Sadzobníku ustanovený súdny poplatok za konanie a konanie začalo do 30. septembra 2012, vyberajú sa poplatky podľa doterajších predpisov. Ide o zakotvenie princípu zákazu retroaktivity, avšak iba vo vzťahu k úkonom navrhnutým alebo konaniam začatým do uvedeného dňa (t.j. do 30. septembra 2012). V prípade podania odvolania vzniká poplatková povinnosť podľa § 5 zákona č. 71/1992 Zb. podaním odvolania, ktoré je poplatkovým úkonom (podobne je to v prípade dovolania). Ak bolo odvolanie (dovolanie) podané po 30. septembra 2012, i keď samotné konanie na súde prvého stupňa začalo do 30. septembra 2012, vzťahuje sa na poplatkovú povinnosť v odvolacom (dovolacom) konaní právna úprava účinná po 30. septembri 2012.

Podľa položky 7a Sadzobníka v znení účinnom od 1. októbra 2012 sa za žalobu o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom platí súdny poplatok vo výške 20,- eur. Ak je ustanovená sadzba za konanie, myslí sa tým konanie na jednom stupni (§ 6 ods. 2 prvá veta zákona č. 71/1992 Zb.). Poplatok podľa rovnakej sadzby sa ale vyberá aj v odvolacom konaní vo veci samej. Za dovolanie sa vyberá poplatok vo výške dvojnásobku poplatku ustanoveného v Sadzobníku. Z uvedeného vyplýva, že sám zákonodarca pre poplatkové účely rozlišuje medzi konaním na prvom stupni a konaním odvolacím a dovolacím. Poplatková povinnosť za odvolanie (dovolanie) sa posudzuje v každom z týchto konaní samostatne, a to podľa právneho stavu platného v čase začatia odvolacieho (dovolacieho) konania.

Na opodstatnenosti právneho názoru, ktorý je vyjadrený v právnej vete tohto stanoviska, nič nemení skutočnosť, že pri položke 7a Sadzobníka nie je žiadna osobitná zmienka (poznámka) o platení súdneho poplatku za odvolanie a dovolanie. Ak totiž položka neobsahuje žiadnu poznámku, alebo v poznámke nie je zmienka o platení odvolania a dovolania, postupuje sa podľa § 2 ods. 1 písm. a/ v spojení s § 5 ods. 1 písm. a/ a § 6 ods. 1 a 2 zákona č. 71/1992 Zb.“

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 OSP tak, že žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, keď si ich náhradu neuplatnil. Toto rozhodnutie prijal odvolací senát pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 posledná veta zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.